

Следъ отшествие-то на князь Милоша изъ Сърбіѣ остана той като първо лице въ Сърбіѣ, и покрай до сегашно-то си достойнство получи още едно отъ най-първы-тъ достоинства. Петрониевичъ ако и че немаше никакви основны ученія, придобылъ бѣше чрезъ упражняваніе и искусство още нѣколко знанія; той притяжаваше искусства-та, за да ся прирѣче пріятно нѣкому, а такожде и за да въсприеме другиго; на перо-то бѣше ся довольно извѣщилъ, пишаше добръ сърбски и гърцки, знаеше при това турски, влашки и немски, а и талиенски бѣше ся довольно научилъ.

Въ год. 1852. бѣше проведенъ въ Цариградъ за да издѣйствиова при Султана наследство на тогавашный князь Александра Кара-Георгиевича въ фамиліѣ-тъ му. Тамъ още като бѣше отишелъ при Райсъ-Ефенди да го посѣти на трѣгваніе-то си, падна му дамла и умрѣ. (?)

На равенъ начинъ ще въведемъ тукъ и единъ кратакъ погледъ и заради Вучича, като глава на противна-та партія на князь Милоша и на сынъ-тъ му князь Михаила или вообщте на Обреновцы.

Тома Перушичъ (сиречь Петровъ сынъ) отъ майкѣ си названъ Вучичъ (вълченце), съ кое-то имя е вообще запознатъ, роденъ въ Сърбіѣ, былъ е единъ отъ най-отличны-тъ момцы (пандуры, сеймени) Милошевы. После нѣкое врѣмя бѣде произведенъ за кнезь; обаче често е бывалъ часть въ благоволеніе часть въ неблаговоленіе при князь Милоша. Единъ пѣтъ бѣше принуденъ да бѣга въ Влахиѣ, следъ кѣсо врѣмя ся враща и става башсердаръ. За кратко врѣмя